

Arrest

nr. 92 968 van 6 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 september 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van het bevel om het grondgebied te verlaten en vasthouding met het oog op verwijdering van 30 augustus 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 87 689 van 17 september 2012 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VAN NOORBEECK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker vroeg op 29 november 2001 de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling aan.

Op 11 december 2001 werd verzoekers asielaanvraag ontvankelijk verklaard.

Op 23 juli 2003 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling. Hiertegen diende verzoeker een beroep in bij de Vaste Beroepscommissie voor de Vluchtelingen.

Op 23 april 2004 weigerde de Vaste Beroepscommissie voor de Vluchtelingen eveneens de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. Tegen deze beslissing diende verzoeker een cassatieberoep in bij de Raad van State.

Bij arrest nr. 149.675 van 30 september 2005 verwierp de Raad van State het cassatieberoep.

Op 13 maart 2006 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van het (oude) artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 20 april 2007 werd verzoeker aangehouden op Schiphol airport toen hij probeerde uit te reizen naar Canada met een vals Belgisch paspoort.

Op 14 juni 2007 werd verzoeker overgedragen naar België naar aanleiding van het akkoord van België van 23 mei 2007 in het kader van de Verordening (EG) nr. 343/2003.

Op 30 oktober 2007 werd aan verzoeker de C-kaart geweigerd.

Op 21 februari 2008 werd verzoeker veroordeeld als dader/mededader tot een hoofdgevangenisstraf van vijf jaar met onmiddellijke aanhouding wegens verkrachting van een minderjarige.

Op 18 augustus 2008 verklaarde de gemachtigde van de minister de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk, doch ongegrond. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Bij arrest nr. 20 903 van 19 december 2009 verwierp de Raad het beroep tegen de voormelde beslissing van 18 augustus 2008.

Op 10 maart 2009 werd ten aanzien van verzoeker een ministerieel besluit tot terugwijzing genomen.

Op 10 december 2009 diende verzoeker nogmaals een aanvraag om machtiging tot verblijf in, ditmaal in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Op 29 maart 2010 diende verzoeker een nieuwe asielaanvraag in.

Op 28 juni 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 13 december 2010 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond verklaard. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad.

Bij arrest nr. 62 266 van 27 mei 2011 verwierp de Raad het beroep van verzoeker.

Op 13 januari 2012 werd ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker genomen.

Op 30 augustus 2012 werd aan verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten en vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is thans de bestreden beslissing.

Op 15 september 2012 diende verzoeker een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad.

Op 17 september 2012 verwierp de Raad de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid bij arrest nr. 87 689.

2. Over de rechtspleging

In zoverre het de bedoeling zou zijn van verzoeker om ook de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot vasthouding, wijst de Raad er op dat overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet tegen een maatregel van vrijheidsberoving een beroep kan ingesteld worden bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats of de plaats van aantreffen van de vreemdeling. Artikel 72, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet. De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen (cf. RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt een exceptie van gebrek aan belang op.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kan de vreemdeling slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen brengen als deze doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Gedr. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Uit het administratief dossier blijkt dat bij ministerieel besluit van 10 maart 2009 tot terugwijzing, verzoekende partij werd *"gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten, met verbod er gedurende tien jaar terug te keren, op straffe van het bepaalde bij artikel 76 van de wet van 15 december 1980, behoudens bijzondere machtiging van de Minister van Migratie- en asielbeleid."* Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt verder, wat tevens niet wordt ontkracht door verzoeker, dat het ministerieel besluit van 10 maart 2009 tot terugwijzing niet werd aangevochten en dienvolgens definitief is, zodat het principieel uitvoerbaar is. Een vernietiging van de bestreden beslissing doet bijgevolg geen afbreuk aan de verplichting die op verzoeker rust om het grondgebied te verlaten.

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat een gedwongen uitwijzing een fundamentele inbreuk zou uitmaken van zijn privé- en familielevens zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. Verzoeker stelt dat hij geen contact meer heeft met zijn familieleden in Afghanistan en dat hij het contact zal moeten verbreken met kennissen en familieleden die op het Belgisch grondgebied verblijven.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van

wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Dienaangaande wijst de Raad er op dat verzoeker nalaat uiteen te zetten welk gezins- of familieleven hij geschonden acht. Hij geeft op een zeer algemene en summier wijze aan dat hij het contact met kennissen en familieleden op het Belgisch grondgebied zal moeten verbreken. Verzoeker brengt geen enkele verduidelijking aan omtrent de familieleden die zich in het rijk zouden bevinden. Hij brengt evenmin een begin van bewijs aan, doch beperkt zich tot een gratuite bewering. Zulks laat de Raad niet toe vast te stellen dat er sprake is van een gezins- of familieleven of privéleven.

Verzoekers betoog laat niet toe een schending van artikel 8 van het EVRM vast te stellen.

Voor de volledigheid verwijst de Raad naar zijn arrest nr. 62 266 van 27 mei 2011 waar ook reeds werd gesteld dat verzoeker geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk maakte.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting niet aan dat de nietigverklaring van de bestreden beslissing zijn verblijfssituatie kan wijzigen en hem enig voordeel kan opleveren. Er dient daarom te worden vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt enig wettig belang te hebben bij het beroep.

De exceptie van verweerder kan worden aangenomen.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes december tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU